

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Διπλά εξαπατηθέντα θύματα της κρίσης

Καθώς τα χρήματα που βρίσκονταν κάτω από τα στρώματα και στις ντουλάπες τελειώνουν, η κρίση καταπίνει όλο και περισσότερες οικογένειες. Οι μεγάλοι άνθρωποι που δούλεψαν σκληρά, πλήρωναν πάντοτε τους φόρους τους και ήταν εντάξει στις υποχρεώσεις τους, νιώθουν απελπισμένοι. Είχαν κάνει τα κουμάντα τους και δεν περίμεναν ποτέ ότι, σε μια δύσκολη ηλικία, θα βρεθούν στον αέρα. Είχαν ποτισθεί από τη μεταπολεμική κουλτούρα, που θεωρούσε, για παράδειγμα, ότι τα ακίνητα είναι μια μακροπρόθεσμη και ακλόνητη επένδυση. Τώρα, δεν ξέρουν τι να τα κάνουν. Να πουληθούν δεν γίνεται, γιατί δεν υπάρχουν αγοραστής. Ο ΕΝΦΙΑ είναι μια θηλιά που σφίγγει

όλο και πιο πολύ. Η περιουσία, που τους έκανε να νιώθουν σιγουριά χτες, έχει γίνει βαρίδι μεγάλο σήμερα. Πολλοί εξαπατήθηκαν, πολιτικά και από τους σημερινούς κυβερνώντες και από μια ομάδα αστών πολιτικών. Οι πρώτοι υποσχέθηκαν τα πάντα. Οι δεύτεροι έκαναν πόλεμο στη δική τους κυβέρνηση και διαβεβαίωναν ότι μια κυβέρνηση Τσίπρα θα ήταν μια ανώδυνη και θετική εμπειρία. Τα θύματα της κρίσης που ανήκαν στην πάλαι ποτέ μεσαία αστική τάξη δεν ξέρουν με ποιον να θυμώσουν περισσότερο. Τους πονάει στην τσέπη, και μάλιστα πολύ. Ταυτόχρονα όμως βιώνουν τον συνεχή κατήφορο, καθώς η χώρα συνθίξει σε όλους τους βασικούς τομείς

σε όλο και πιο χαμηλά επίπεδα. Δεν φαντάσθηκαν ποτέ ότι η Ελλάδα θα μπορούσε να ζήσει τέτοια παρακμή. Θα έλεγε κανείς ότι θα ήταν πιο δυνατοί από τη δική μου και τις επόμενες «πλαστικές» γενιές. Στο κάτω κάτω της γραφής, οι μεγαλύτεροι σε ηλικία έχουν ζήσει πολύ πιο σοβαρές καταστροφές και περιπέτειες. Ίσως να θεωρούσαν ότι η Ελλάδα, την οποία βοήθησαν να ξανακινηθεί, δεν θα ξαναπερνούσε τέτοιες φάσεις. Ίσως πάλι να έχουν χάσει, και είναι λογικό, το κουράγιο τους. Το χειρότερο όμως είναι ότι δεν βλέπουν τους ηθικούς αρμούς, τους θεσμούς και τους δυνατούς ανθρώπους πάνω στους οποίους θα μπορούσε να στηριχθεί η χώρα, όπως

το έκανε πολλές φορές στο παρελθόν έπειτα από ήττες και καταστροφές. Αισθάνονται πως αυτά που πιστεύουν και θεωρούν αυτονόπη ακούγονται ξένα στα αυτιά της μεγάλης πλειονότητας των Ελλήνων. Και ξέρετε τι έχει ενδιαφέρον; Οι περισσότεροι από εκείνους που γνώρισαν από πρώτο χέρι τα ξερόνησια έχουν την ίδια περίπου άποψη για τα πράγματα σήμερα με εκείνους που έζησαν τις ταραγμένες μεταπολεμικές δεκαετίες από την άνετη πλευρά της Ιστορίας. Τους ενοχλεί πολύ ένα κομμάτι της Αριστεράς, η Αριστερά του νταραβεριού και του βολέματος που δικαιολογεί ακόμη και το «απόλυτο κακό» όταν... χρειασθεί.

ΑΥΓΗ

Στο φως του Αυγούστου

Ούτε η μεγάλη γιορτή του αθλητισμού, που ξεκίνησε τα ξημερώματα του Σαββάτου στο Ρίο ντε Τζανέιρο, δεν κάνει αυτές τις μέρες τον κόσμο να χαίρεται. Η λάμψη των Ολυμπιακών Αγώνων έχει θαμπώσει από καιρό. Κάτι τα συνεχή σκάνδαλα ντόπινγκ, κάτι η ένταξη όλο και περισσότερων, αδιάφορων για το ευρύ κοινό αθλημάτων -μόνο το τάβλι φαίνεται να λείπει-, κάτι το υψηλό κόστος των ολυμπιακών έργων, κάτι τα όλο και αυστηρότερα μέτρα ασφαλείας, έχουν κλέψει ένα μεγάλο μέρος της χαράς από θεατές, αν και παραμένει η πάντα μαγική στιγμή του τελικού στο κατοστάρι. Αλλά και ο άγριος διαγκωνισμός μεταξύ των μεγάλων πόλεων, ποια θα πρωτοφιλοξενήσει τη διοργάνωση, ανήκει στο παρελθόν. Είναι χαρακτηριστικό ότι δύο πόλεις που ρωτήθηκαν πρόσφατα διά τοπικού δημοψηφίσματος αν θέλουν να φιλοξενήσουν τους αγώνες -το Αμβούργο τους θερινούς και το Γκάρμις, κοντά στο Μόναχο, τους χειμερινούς- απάντησαν αρνητικά. Αλλά και το 60% των Καριόκας, των κατοίκων του Ρίο που φιλοξενούν τώρα τους Ολυμπιακούς, θα προτιμούσαν να μην το έκαναν. Αυτή η... υποχώρηση της χαράς, όμως, δεν περιορίζεται στους αγώνες. Ο Αύγουστος είναι παραδοσιακά ο μήνας των διακοπών στη Γηραιά Ήπειρο, αλλά ο μέσος

Ευρωπαίος -τουλάχιστον αυτός που έχει την οικονομική δυνατότητα για ταξίδια και διακοπές- βομβαρδίζεται σήμερα περισσότερο από συμβουλές για το ποιες χώρες είναι ασφαλείς και πώς πρέπει να φυλάγεται από το ενδεχόμενο τρομοκρατικού χτυπήματος, π.χ. στο μετρό του Λονδίνου, παρά από διαφημίσεις για το ποιες χώρες είναι όμορφες και από προτροπές για το πώς πρέπει να φυλάγεται από το ενδεχόμενο να πάθει ηλίαση.

Αυτό το καλοκαίρι μοιάζει να έχει πέσει ταφόπλακα στην εποχή της... ευδαιμονίας ακόμη και στις χώρες που δεν μαστίζονται από κρίση. Και παράλληλα, πέφτει ταφόπλακα στη συμπόνοια, την ανοχή. Για παράδειγμα, η κοινή γνώμη συγκινείται όλο και λιγότερο από τα βάσανα των προσφύγων, από τους πνιγμούς, που όχι απλώς συνεχίζονται αλλά αυξάνονται συνεχώς στη Μεσόγειο. Ίσως ένας λόγος είναι ότι στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων και τα δελτία ειδήσεων σπάνια πια βρίσκουν μια θέση τα βάσανα των άλλων. Αντίθετα, κυριαρχεί ο φόβος για τον κίνδυνο που -αληθινά ή όχι- απορρέει για μας από τα βάσανα των άλλων.

Κι όμως, η απάντηση στον φόβο είναι η χαρά, η αλληλεγγύη, η ελπίδα. Κι αυτές μπορούν να ευδοκιμήσουν στο φως του Αυγούστου.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Οι αποδείξεις

Πραγματικά, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ είναι ιδιαίτερα εφευρετική στο να κοροϊδεύει ωμά το λαό. Ετσι, για άλλη μια φορά, το υπουργείο Οικονομικών εξέδωσε μία ανακοίνωση με την οποία καλεί τον κόσμο να μην πληρώνει εάν δεν παίρνει απόδειξη κατά τις συναλλαγές του με τα μαγαζιά. Και αφού αραδιάζει μια σειρά από οδηγίες προς τους καταναλωτές, λέει ότι σκοπός της είναι να προστατέψει τους συνεπείς φορολογούμενους και ότι εάν δεν παίρνουν απόδειξη θα υποστούν επιπλέον φορολογικά βάρη... Και αυτά τα λέει μία κυβέρνηση, που - όπως και οι προηγούμενες - έχει φορτώσει με δυσβάσταχτους φόρους το λαό, έχει μειώσει το εισόδημά του πάνω από 60 και 70%, κόβει μισθούς και συντάξεις. Και έχει το θράσος να δίνει οδηγίες, που το μόνο που εξυπηρετούν είναι να χτυπήσουν τους μικρούς επαγγελματίες και τίποτα περισσότερο. Γιατί οι μεγάλοι φοροφυγάδες, που συνήθως είναι οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι, τυγχάνουν της απόλυτης προστασίας των αστικών κυβερνήσεων με μέτρα, νόμους, ρυθμίσεις, φοροαπαλλαγές και διάφορα άλλα...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Νόρα Ράλλη

Πάμε σαν άλλοτε

Θα ξεκινήσω με τα του οίκου μας, που είναι φρεσκαδούρα, μη μου μπαγιατέψουν, και θα πάω μετά στα αλλοδαπά. Κατ' αρχάς, να πούμε πως την εκπομπή μου στο ραδιόφωνο του Alpha την «έχασα» επειδή «αντιμίλησα» το 2012 στον βουλευτή, τότε, της Ν.Δ. (καθώς, λίγο μετά, δεν ξαναείδε βουλευτιλίκι) Αργύρη Ντινόπουλο.

Μπορεί ο πρόεδρος του Alpha να μην πήρε προσωπικά αυτή την απόφαση (έτσι νομίζω τουλάχιστον), ωστόσο οι παρατρεχάμενοί του (που έφυγαν κι αυτοί μετά) με «έφυγαν» αυθωρεί και παρακρήμα. Ενα το κρατούμενο, απομεινάρι μιας καθωσπρέπει κόρης (ή, μάλλον, ζώνης. Ραδιοφωνικής).

Χτες, στην εξεταστική για τα δάνεια των ΜΜΕ, ο ίδιος πρόεδρος δήλωσε: «Δεν έχω υποδείξει ποτέ τι να ψηφίσουν οι εργαζόμενοί μου». Δύο τα κρατούμενα, απολειφάδια μιας επηρμένης κόμης.

Δηλαδή, για να καταλάβω: το να μην αποφασίζει ο αφεντικός τι θα ψηφίσουν τα μερμηγκάκια είναι επιχείρημα προς συχαρητήρια αναγνώριση;

Οχι, γιατί θα τρελαθώ, Παναγία μου!

Πάμε τώρα, στα εξωτερικά, γιατί μ' αυτά και μ' αυτά σε λίγο δεν θα μας χωράει ο τόπος.

Οχι ότι εκεί, μακριά, στα ξένα, τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα... Μην χάσω και τη σειρά.

Πού ήμασταν; Τρίτο το κρατούμενο: Πάνε οι εποχές που στα αμφιθέατρα οι φοιτητές έρχονταν με τα βιβλία, τα εγχειρίδια, άντε και καμιά δεκαριά σκονάκια.

Στην πολιτεία του Τέξας θα μπαίνουν με τα αυτόματά τους, τις караμπίνες, τα μπαζούκας κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο κυκλοφορεί κι οπλοφορεί.

Και μάλιστα με τον νόμο. Ο νόμος δαύτος τέθηκε σε εφαρμογή την 1η του Αυγούστου και επιτρέπει στους νόμιμους κατόχους όπλων να τα φέρουν επάνω τους στα δημόσια κτίρια της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, ακόμα και στις τάξεις των μαθημάτων.

Τέταρτο το κρατούμενο και παραποτισμένο: Πριν από ακριβώς 50 χρόνια -1η Αυγούστου του 1966 ήταν-, ο φοιτητής Τσαρλς Γουίτμαν ανέβηκε στον πύργο του Πανεπιστημίου του Τέξας και άρχισε να πυροβολεί τον κόσμο που κινούνταν στους χώρους του ιδρύματος, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους 16 άνθρωποι και να τραυματιστούν άλλοι 49. Βρε, πώς δεν αλλάζουν οι καιροί!